

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 3 (121) • 25 februarie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să iertăm pe aproapele înainte de a ne ruga

Sfântul Vasile cel Mare

„Amintește-ți de vameșul, în ce fel se ruga pentru sine și depășește-l, ca să găsești iertarea greșelilor tale. Nu cu strigătul glasului să te rogi Aceluia care este cunoscător al celor ascunse, ci cu strigătul inimii tale bate la urechile Lui. Nu cu mulțimea cuvintelor să tinzi spre El, fiindcă nu prin multă vorbire, ci prin minte precurată te place Dumnezeu.

În timpul rugăciunii, orice răutate din inimă aruncă de la tine și iartă orice ai împotriva aproapelui tău. Este, de pildă, un fel de șarpe care, când merge să bea apă, înainte de a ajunge la izvor, dă afară din el tot veninul. Imită și iscusința aceluia șarpe și tot veninul amar aruncă-l din sufletul tău. Iartă-i confratelui tău o sută de dinari, ca și ție să ți se ierte datoria a zece mii de talanți. Și precum dorești să fie Dumnezeu față de tine, la fel să fi și tu față de fratele tău. Orice lucrare începi să faci, cheamă mai întâi pe Dumnezeu și după terminare să nu neglijezi a mulțumi.”

Este bine să știm

La Taina Botezului, de ce preotul suflă peste prunc de trei ori în chipul crucii?

Dorin Bostan

Prin lucrarea preotului de a sufla de trei ori în chipul Sfintei Cruci peste fața pruncului și de a face cu dreapta semnul crucii, mai întâi la frunte, apoi la gură și apoi la piept, zicând de fiecare dată: „Măinile Tale m-au făcut și m-au zidit...”, se transmite puterea lui Dumnezeu, la aceste mădulare alcătuite de Creator.

La **mintă** spre a putea pătrunde în înțelesurile cele duhovnicești, la **gură** spre lauda și mărturisirea Adevărului, la **piept** (la inimă) spre trăirea celor înțelese și mărturisite. Se face astfel, întărirea acestor puteri puse în om de Dumnezeu.

Întreita suflare a preotului semnifică **sufлера lui Dumnezeu** din actul creării omului, de aceea se rostește mai întâi „Măinile Tale m-au făcut și m-au zidit...”, recunoscând prin aceasta pe Dumnezeu drept Creator, și ca Dătător de viață: atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie (Facerea 2, 7), reprezentată prin suflarea preotului peste cel ce urmează a fi afundat în apa botezului.

Enămpie din lumina sărbătorii Vameșul fariseu

Preot Eugeniu Rogoti

La începutul perioadei Triodului preoții fac apel de la amvon la cuvinte care să îndemne credincioșii spre smerenie, iubirea aproapelui, oprirea judecării celui-alt etc. Omul ia imediat postura mentală a bietului vameș care, chiar dacă era păcătos, înțelege să se smerească și să ceară iertare. Nimeni nu se compară cu fariseul. Lucrurile par foarte clare. S-ar părea chiar că nici nu mai e nevoie de vreun cuvânt suplimentar, pentru că Evanghelia vorbește de la sine.

Cu toate acestea, să ne uităm puțin mai atent în sufletele noastre. Oare postura aceluia om fericit de Mântuitorul este cea care ne caracterizează și pe noi? Sigur, putem găsi orice justificare a manifestărilor noastre interioare care poate ne dau uneori de gândit, dar un lucru este cert: nu putem nega rezultatul. Și ce înseamnă rezultat în viața duhovnicească? Cum anume ar putea fi cuantificată calitatea sau cantitatea credinței sau evlaviei cuiva? Aici intervine problema cea mai mare.

Vameșul făcea negreșit lucruri reprobabile, apăsând evident semenii săi cu taxe și impozite. Acest lucru era clar pentru oricine. De aceea, nici nu-și permite să intre decât după ușă și să stea într-un ungher, ca să nu fie văzut și judecat de ceilalți. Fariseul nu făcea lucruri rele, era cel mai credincios și laudat de toată lumea. Era un orator desăvârșit. Avea cu siguranță o barbă lungă și haine impunătoare. Discursul lui era cel mai probabil ireproșabil. Nici Mântuitorul nu-l judecă pentru felul lui de a fi, ci doar spune că s-a întors mai puțin îndreptat de la templu. De ce?

(Continuare în pagina 2)

Cnămpie din lumina sărbătorii

Vameșul fariseu

Preot Eugeniu Rogoti

» Pentru că nu avea nevoie de îndreptare, precum cei 99 de drepti despre care tot Hristos vorbește.

Știm că Domnul nostru Iisus Hristos îi muștră de multe ori pe farisei și pe cărturari. Știm că face acest lucru pentru că ei îi căutau permanent cusur și voiau să-L facă de răs înaintea poporului care venea în număr mare să-L asculte cuvântul și mai ales să fie vindecați. Oare cine nu vrea vindecare?! De aceea cărturarii și fariseii nu-L puteau suferi pe Hristos. La rândul Său, Mântuitorul se apără printr-un discurs în care demască cele două tagme. Ei judecau, dar erau la rândul lor demni de judecată. Diferența dintre aceștia și vameșul prezentat în pasajul evanghelic era atitudinea față de Dumnezeu, după intrarea în templu, în casa de rugăciune. Fariseul considera că Dumnezeu îi este dator pentru că a împlinit poruncile, iar vameșul, dimpotrivă, se simțea el dator, pentru că nu reușise să îplinească Legea. Hristos preferă atitudinea celui din urmă.

Astăzi, când oamenii din biserici se consideră urmași ai vameșului, vedem că lucrurile s-au inversat. Fariseul devine un vameș deghizat, iar vameșul, cu toate că nu devine fariseu, nu mai vrea să se smerească. Dimpotrivă, consideră că starea sa este una potrivită și că e de datoria lui Dumnezeu să vadă cum îl primește, cu toate neputințele lui. Astfel, vameșul de azi nu are nici o remușcare, iar fariseul este un vameș prefăcut, care încearcă să-L mintă pe Dumnezeu. Vameșul a devenit fariseu, prin minciună, iar fariseul doar se preface a fi vameș, deși e departe de pocăința sinceră a aceluia. Ce-i de făcut, în acest caz? Cred că înțelept ar fi să vedem dincolo de aparențe, chipuri, bărbi și discursuri siropoase. Omul care este sincer nu poate atrage mulțimi, dar Dumnezeu îl va asculta și, la nevoie, îl va sprijini. Chiar dacă nu va ști nimeni altcineva de aceasta.

Perioada Triodului - unceș spre Înviere

5 Aspecte de reținut depre perioada Triodului

1 Cuvântul „triod” provine din grecescul *triodion*, adică cântare în trei ode/strofe. Denumirea aceasta este dată de Sfântul Teodor Studitul care, pentru perioada Sfântului și Marei Post, până la Săptămâna Mare, a alcătuit un set complet de tropare, de condace și de icoase numite triode.

2 Perioada Triodului ține de la Duminica Vameșului și Fariseului și până în Sămbăta Mare (înainte de Paști), în total 10 săptămâni.

3 Perioada Triodului este singura perioadă a anului liturgic în care se oficiază toate cele trei Sfinte Liturghii ale Bisericii Răsăritene: Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur, Liturgia Sfântului Vasile cel Mare și Liturgia Sfântului Grigorie Teologul (a Darurilor mai înainte sfințite).

4 *Triod* se numește și cartea de cult care cuprinde cântările, citirile și regulile tipiconale din perioada liturgică a Triodului.

5 Triodul este cea mai frumoasă perioadă din anul liturgic pentru că ea, pe de o parte, ne pregătește pentru Sfântul și Marele Post (prin primele trei săptămâni de la începutul ei), iar pe de altă parte ne pregătește treptat și temeinic pentru sărbătoarea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Învățăm din pilde

Găsim întotdeauna doar ceea ce căutăm!

Rătăcind pe ici, pe colo, un câine uriaș ajunsese într-o odaie care avea pe toți pereții oglinzi imense.

Astfel, se văzu dintr-o dată înconjurat de câini. Se înfurie, începu să scrâșnească din dinți și să mârâie. Firește, și câinii din oglindă făcură la fel, descoperindu-și colții fioroși. Câinele nostru începu să se învârtă vertiginos într-o parte și în alta pentru a se apăra de atacatori, după care - lătrând cu furie - se aruncă asupra unuia dintre presupușii săi adversari. În urma puternicei izbitori în oglindă, căzu la pământ fără suflare și plin de sânge.

Dacă ar fi dat din coadă prietenește o singură dată, toți câinii din oglindă ar fi răspuns în același fel. Și întâlnirea lor ar fi fost o sărbătoare!

Era odată un bărbat care ședea la marginea unei oaze, la intrarea unei cetăți din Orientul Mijlociu. Un tânăr se apropie într-o bună zi și îl întrebă:

- Nu am mai fost niciodată pe aici. Cum sunt locuitorii acestei cetăți?

Bătrânul îi răspunse printr-o întrebare:

- Cum erau locuitorii cetății de unde vii?

- Egoiști și răi. Egoismul este în floare acolo. De aceea mă bucur că am putut pleca de acolo.

- Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunse bătrânul.

Puțin după aceea, un alt tânăr se apropie de omul nostru și îi puse aceeași întrebare:

- Abia am sosit în acest ținut. Cum sunt locuitorii acestei cetăți?

Omul nostru răspunse cu aceeași întrebare:

- Cum erau locuitorii cetății de unde vii?

- Erau buni, mărinimoși, primitori, cinstiți. Aveam mulți prieteni acolo și cu greu i-am părăsit.

- Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunse bătrânul. Peste tot domnește cinstea, bunătațea, dragostea, milostenia.

Un neguțător care își aducea pe acolo cămilele la adăpat auzise aceste convorbiri și, pe când cel de-al doilea tânăr se îndepărta, se întoarse spre bătrân și îi zise cu reproș:

- Cum poți să dai două răspunsuri cu totul diferite la una și aceeași întrebare pe care ți-o adresează două persoane?

- Fiule, fiecare poartă lumea sa în propria-i inimă. Acela care nu a găsit nimic bun în trecut nu va găsi nici aici nimic bun. Dimpotrivă, acela care a avut și în alt oraș prieteni va găsi și aici tovarăși credincioși și de încredere. Pentru că, vezi tu, oamenii nu sunt altceva decât ceea ce știm noi să găsim în ei.